

Arrest

nr. 175 542 van 29 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 21 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 maart 2008 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Iets meer dan een maand later, met name op 16 april 2008, dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

Op 26 juni 2008 dient verzoeker een aanvulling in op voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker stelt de Dienst Vreemdelingenzaken namelijk op de hoogte van zijn adreswijziging.

Op 6 oktober 2009 dient verzoeker een actualisering in van voormelde aanvragen om machtiging tot verblijf. Verzoeker dient met name een "aanvraag tussen 15 september en 15 december 2009" in en geeft aan onder de "nieuwe instructies van de Minister" te vallen.

Op 10 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 24 februari 2011 ter kennis gebracht van verzoeker, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beide beslissingen worden door de Raad vernietigd op 20 september 2011, met een arrest nr. 66 917.

Op 5 september 2012 wordt verzoekers aanvraag andermaal ontvankelijk doch ongegrond bevonden. Diezelfde dag wordt ook een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Ook deze beslissingen worden door de Raad vernietigd, bij arrest nr. 101 244 van 19 april 2013.

1.2. Op 21 juni 2013 beschikt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw over de aanvraag van 16 april 2008. Hij verklaart ze ontvankelijk doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.04.2008 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

Met betrekking tot de elementen van integratie van betrokkene - met name dat hij sinds 2003 in België zou verblijven, dat hij Nederlandse taallessen heeft gevolgd, werkbereid en gemotiveerd zou zijn en een vrienden- en kennissenkring zou uitgebouwd hebben - dient opgemerkt te worden dat deze elementen op zich geen grond vormen om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Betrokkene wist immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene haalt aan dat hij sinds 2003 in België verblijft, doch uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij België voor een lange periode verlaten heeft na zijn eerste asielaanvraag in België. Bij zijn asielaanvraag dd. 11.04.2007 gaf betrokkene immers zelf toe dat hij in mei 2004 naar Duitsland was gegaan, waar hij er asiel aanvroeg op datum van 23.06.2004 (bevestigd HIT Eurodac op 07.03.2008 — zie administratief dossier). Hij verbleef in Duitsland tot augustus of september 2005 waarna hij naar Noorwegen vertrok. Daar diende betrokkene een asielaanvraag in op 29.09.2005 (bevestigd HIT Eurodac op 07.03.2008 - zie administratief dossier) en leefde er illegaal tot aan zijn komst naar België op 03.04.2007. Op 11.04.2007 diende betrokkene een nieuwe asielaanvraag in in België. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 07.03.2008 met de beslissing tot weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem diezelfde dag betekend. Op 07.12.2007 en 26.02.2008 diende verzoeker nog een derde en vierde asielprocedure in, die respectievelijk werden afgesloten op 12.02.2008 en 07.03.2008. Betrokkene diende in eerste instantie zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 07.03.2008. Het feit dat betrokkene dit bevel niet opgevolgd heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan zijn eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verder haalt betrokkene nog aan dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst omwille van de situatie in Sri Lanka en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Hij ven/vijst hiervoor naar de toepassing van rule 39 van het Europees Hof, rapporten van het UNHCR, een advies van het HCR en verscheidene kranten- en internetartikels. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van persoonlijke bewijzen terwijl in casu het

enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Wat het argument betreft dat verzoeker niet zou terug kunnen naar Sri Lanka omwille van de situatie daar, waarbij verzoeker verwijst naar de burgeroorlog en de verwijzing naar de mensenrechtenrapporten en internet- en krantenartikels die worden voorgelegd, kan nog opgemerkt worden dat verzoeker persoonlijke bewijzen dient aan te leveren om zijn argumenten te staven en dat deze artikels enkel betrekking hebben op de algemene situatie in het land van herkomst. Bijgevolg kunnen deze niet weerhouden worden om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Ook het Europese Hof voor de rechten van de Mens komt in zijn arrest S.P. t. België inzake verzoekers beroep (n° 12572/08) tot een gelijkaardige vaststelling waarbij zijn verzoek als kennelijk ongegrond wordt afgewezen. Het argument dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Sri Lanka en dat hij een beroep heeft gedaan op het Hof voor de Rechten van de Mens, kan dan ook geenszins weerhouden worden als reden om verzoeker een verblijfsmachtiging te verlenen.

Verzoeker haalt verder nog aan dat er zaken zijn die gelijkaardig zijn aan deze van verzoeker (waarbij verwezen wordt naar stukken van UNHCR en een gelijkaardige zaak van het HCR). Het is echter aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Ook het argument dat zijn moeder zou betrokken raken bij zijn terugkeer naar Sri Lanka, dat gans zijn familie gevlucht zou zijn en in Europa zou wonen en het argument dat hij niemand heeft in Colombo om zich daar te vestigen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie aangezien betrokkene een beroep kan doen op het vrijwillige terugkeer programma. Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

1.3. Ook op 21 juni 2013 wordt in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, op grond van de volgende motieven:

"In uitvoering van de beslissing van D.B.K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° Hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet als vluchteling erkend op datum van 07.03.2008 bij weigering van de inoverwegingname van de asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert onder meer de schending aan van de motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voelt zich gegriefd door de volgende motivering in de bestreden beslissing:

"Betrokkene diende in eerste instantie zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 07.03.2008. Het feit dat betrokkene dit bevel niet opgevolgd heeft en zich

ondertussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan zijn eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie."

Hij stelt dat zij niet heeft gekozen voor illegaal verblijf in België en een aanvraag heeft ingediend op basis van buitengewone omstandigheden en in afwachting van een beslissing terzake in België heeft verbleven. Zijn aanvraag werd ontvankelijk verklaard en zijn procedure heeft vervolgens meer dan vijf jaar geduurd, een periode tijdens dewelke hij zijn uiterste best heeft gedaan om zich te integreren. Men mag verzoeker niet verwijten dat zijn procedure 5 jaar heeft geduurd.

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota:

"De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door verzoekers aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zoja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is ont de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

Daarenboven wordt elke aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet individueel behandeld en onderzocht. Verzoekers hun beweringen falen volkomen.

De verzoekende partij slaagt er geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op kennelijk onredelijke wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde heeft niets meer gedaan dan art. 9bis Vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij op geen enkele wijze kan afleiden waarom haar langdurig verblijf en integratie niet kan leiden tot regularisatie, laat verweerder gelden dat uit de motieven in de bestreden beslissing duidelijk blijkt om welke reden de voorgehouden integratie niet kan volstaan als grond voor regularisatie :

"Met betrekking tot de elementen van integratie van betrokkene — met name dat hij sinds 2003 in België zou verblijven, dat hij Nederlandse taallessen heeft gevolgd, werkbereid en gemotiveerd zou zijn en een 'vrienden- en kennissenkring zou uitgebouwd hebben — dient opgemerkt te worden dat deze elementen op zich geen grond vormen om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Betrokkene wist immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene haalt aan dat hij sinds 2003 in België verblijft, doch uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij België voor een lange periode verlaten heeft na zijn eerste asielaanvraag in België.

Bij zijn asielaanvraag dd 11.04.2007 gaf betrokkene immers zelf toe dat hij in mei 2004 naar Duitsland was gegaan, waar hij er asiel aanvroeg op datum van 23.05.2004 (bevestigd HIT Eurodac op 07.03.2008 — zie administratief dossier. Hij verbleef in Duitsland tot augustus of september 2005 waarna hij naar Noorwegen vertrok. Daar diende betrokkene een asielaanvraag in op 29.09.2005 (bevestigd HIT Eurodac op 07.03.2008 zie administratief dossier) en leefde er illegaal tot aan zijn komst naar België op 03.04.2007, Op 11.04.2007 diende betrokkene een nieuwe asielaanvraag in in België. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 07.03.2008 met de beslissing tot weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem diezelfde dag betekend. Op 07.12.2007 en 26.02.2008 diende verzoeker nog een derde en vierde asielprocedure in, die respectievelijk werden afgesloten op 12.02.2008 en 07.03.2008.

Betrokkene diende in eerste instantie zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 07.03.2008. Het feit dat betrokkene dit bevel niet opgevolgd heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft; is te wijten aan zijn eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie."

De verzoekende partij kan zich niet beroepen op legaal verblijf voorafgaand aan haar aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, aangezien het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, geen verblijfsrecht genereert in hoofde van de verzoekende partij.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie vaststelt dat de integratie van de verzoekende partij zich grotendeels heeft afgespeeld tijdens illegaal verblijf."

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Met de thans bestreden beslissing beschikt de verwerende partij op de aanvraag die verzoeker op 16 april 2008 had ingediend. Zij komt tot de conclusie dat de aanvraag ontvankelijk is, doch ongegrond.

De reden die er volgens de verwerende partij toe heeft geleid de elementen van integratie niet als grond voor een verblijfsmachtiging in aanmerking te nemen is het feit dat verzoeker moest weten dat zijn verblijf in het kader van zijn asielaanvragen slechts voorlopig werd toegestaan, en dat hij een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem werd betekend op 7 maart 2008 niet heeft opgevolgd. Dát, en niet het feit dat zijn verblijf niet ononderbroken was voor 11 april 2007, de dag dat hij zijn asielaanvraag indiende, is het determinerende motief in deze passus.

De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen verblijfsrecht genereert in hoofde van de aanvrager. Zij gaat er echter volledig aan voorbij dat zij de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, ingediend op 16 april 2008, zelf tot drie keer toe ontvankelijk heeft verklaard. In de geschetste chronologie van de

omstandigheden en gelet op de antecedenten in de zaak kan niet anders dan worden vastgesteld dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld waar zij heeft geoordeeld voorbij te kunnen gaan aan de elementen van integratie om reden dat verzoeker zich zou hebben geïntegreerd in illegaal verblijf. Minstens moet worden vastgesteld dat uit de motieven niet blijkt dat zij hierover met de nodige zorgvuldigheid heeft geoordeeld.

Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

2.2.1. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, moet er vooreerst op worden gewezen dat de verwerende partij ter zake opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is omdat het bevel is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en in casu een gebonden bevoegdheid geldt om een bevel af te leveren.

2.2.2. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060)

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt verworpen.

2.2.3. Blijkens de gegevens van het dossier heeft de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om de bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat opnieuw werd beschikt op de door verzoekers ingediende aanvraag tot regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat dit gegrond is en dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, moet derhalve ook het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 21 juni 2013 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

A. WIJNANTS